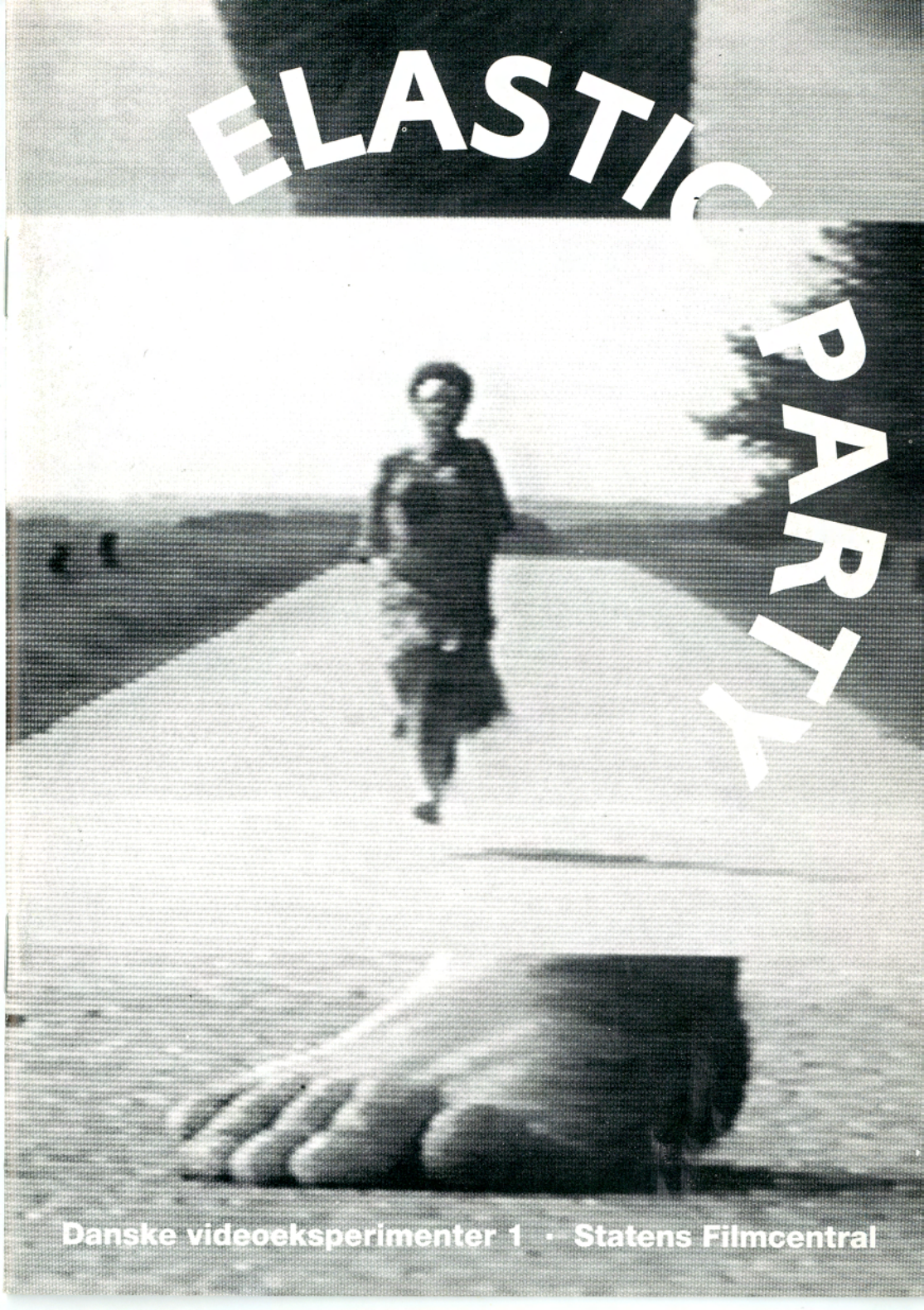


ELASTIC PARTY

A grainy, black and white photograph. In the center, a person is running away from the viewer on a light-colored path that stretches into the distance. The person is wearing a dark, short-sleeved shirt and dark shorts. The background is bright and hazy, suggesting an outdoor setting. In the foreground, a large, dark, out-of-focus foot is visible, appearing to be stepping onto the path. The overall image has a high-contrast, experimental aesthetic.

Danske videoeksperimenter 1 · Statens Filmcentral

INTRODUKTION

Antologien **Elastic Party** består af syv forskellige videoproduktioner. Fælles for instruktørernes måde at arbejde med video på er, at de går til mediet undersøgende og nysgerrigt.

De bruger mediet til at formulere nogle spørgsmål med: om forholdet mellem dem selv og verden, mellem billederne og verden. Spørgsmål, der er vigtige for instruktørerne og som kan blive vigtige for os, der kigger på - hvis vi er åbne over for disse levende billeder, der er noget anderledes end dem, vi er vant til at se. I biografen og på TV-skærmen.

Video deler jo materiale med fænomenet fjernsyn. TV er video.
Men video er ikke altid TV.

Egentlig er video jo bare en betegnelse for en teknik, hvormed vi kan opbevare billeder og lyd. Med video kan man skabe sin egen hjemmebiograf, nyhedsudsendelser, musikvideoer, overvågningssystemer, reklamer - og kunst.

Men de fleste af os ser mere TV end vi ser videokunst. Derfor har vi nogle særlige forventninger, når vi sætter os ned foran skærmen. Først og fremmest forventer vi underholdning og aktuelle informationer.

De eksperimenterende videoproduktioner bryder med disse forventninger. Måske bliver vi skuffede, måske lidt irriterede. Men med lidt tålmodighed opdager vi nogle andre kvaliteter i de videoer, der ved første øjekast synes meget sære og svære. En af kvaliteterne er måske, at de får os til at tænke. De vækker en uro og en undren. Fordi de larmer, eller fordi de hvisker. Fordi de er anderledes end det massive flow af informationer, vi dagligt modtager fra massemediernes.

I disse videoeksperimenter stilles der nogle grundlæggende spørgsmål til forholdet mellem billeder og virkelighed. Og de spørgsmål hører faktisk til de vigtigste, vi kan stille os, netop nu, i et samfund domineret af transmitterede levende billeder, hvis informations- og sandhedsværdi alt for sjældent drages i tvivl.

Susanna Neimann

- der stod de, stivnede figurer i et nedfrosset landskab, plasticzombier, - men selv *de* kunne mødes og i et kort sekund af berøring, eksplodere og brænde op...

Det er fortællingen om to mennesker, der mødes og elsker hinanden og forandrer hinanden, så det gør ondt. De mødes i bøger, i film, i virkeligheden, igen og igen.

Jeg tror ikke, at man kan fortælle den historie så dumt, så plat eller så morsomt, at det ikke alligevel giver et stik et sted... jeg har gjort mit bedste.

Er vittigheder ikke altid om det, man tager mest alvorligt?

Rent teknisk er der ikke meget at sige om denne video. "*Dyb Sne*" er en slags dukketeater, opført i et landskab af papkulisser og glitrende sæbepulversne.

Jeg har forsøgt at gøre den så dynamisk som muligt, dukkernes statiske natur taget i betragtning - her hjulpet af klassisk filmmusik og et par aflurede tricks fra TV-seriernes verden.

Jeg elsker video. Hver gang jeg tænker over det, bliver jeg grebet af magien i det: de små lysende prikker, der danner billeder, handlinger, meninger - elektroniske impulser, der danser i luften overalt og danner dette fantastiske netværk, vi kalder fjernsyn. Det er for mig helt uforståeligt og fortryllende.

Men for det meste tænker jeg ikke over det. Fjernsynet står i min stue, og arbejdet med video er mest noget med ledninger og kabler og knapper og lamper, der lyser rødt og grønt, lige så håndgribeligt som at vaske op.

Men, tænk engang, bare sådan et ord som: "Fjernsyn"

Trine Vester

**DYB
SNE**

SELBSTBILDNIS

"Selbstbildnis", hvorfor nu det, hvorfor kalde en video "selvportræt", og så på tysk, når det ikke engang ligner noget, eller gør det? Det vil jeg overlade til beskueren. Jeg vil derimod nøjes med at skrive lidt om processen bag videoen.

Da jeg som grafiker fik stukket et videokamera i hånden første gang, anede jeg ikke, hvad jeg skulle stille op med det, men nåede dertil, at jeg måtte finde ud af, hvordan det fungerede, og det var nemt nok, da der ikke var så meget at finde ud af. Det svære var derimod, hvad jeg skulle optage, og hvad jeg ville bruge det optagede til.

For videoen "Selbstbildnis"s vedkommende, nåede jeg aldrig længere end til de prøveoptagelser, jeg optog, mens jeg øvede mig i at betjene kameraet, deriblandt en del optagelser af mit eget hoved. Disse billeder var altså alt, hvad jeg havde at arbejde ud fra. Jeg valgte at optage skærbilledet af mig selv, igen og igen, til jeg til sidst helt forsvandt ind i skærmen, og blev til flimmer. Nu stod jeg tilbage med nogle, som skulle sættes sammen til en helhed. Det blev det ved hjælp af musik, som passede til mine billeder, og en hurtig redigerings-form.

Grunden til at videoen kom til at hedde "Selbstbildnis", er at inde bag alt dette flimrende fjernsynssne, må billederne af mig selv jo stadig være. Derfor "Selvportræt", da det er et billede af mig selv.

Thomas Hjelm



Video er et medie, der som så mange andre kan anvendes til fremstilling af kunstværker. Det er ikke et medie, der er bedre eller dårligere egnet end andre, f.eks. oliemaleriet, til at skabe kunst med. Video har blot nogle andre egenskaber og mangler, end oliemalingen har.

Disse særlige kvaliteter, som er mediet iboende, kan betyde, at en kunstner i en bestemt situation, med et bestemt formål for øje vælger at anvende video. Eller det kan være, at mediets lyskvaliteter, dets inddragelse af tidsdimensionen og dets åbenlyse afstandsskabende egenskaber, som appellerer til den ene kunstner, kun virker ked-sommelige og afskrækkende på den næste.

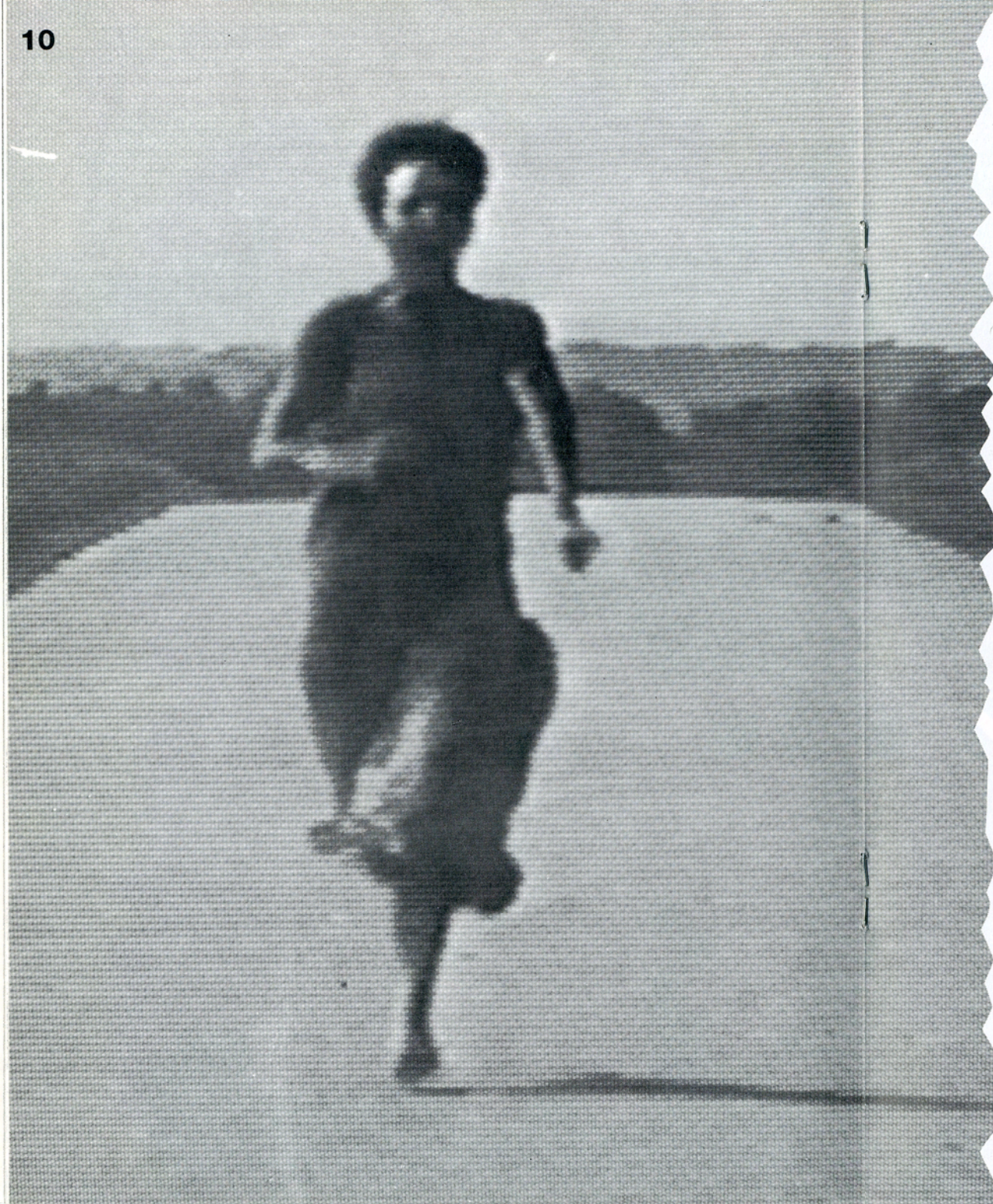
Men kunst er kunst, og der skulle ikke være grund til at isolere kunst, der anvender video fra anden kunst, ligesom der ikke bør anlægges andre kriterier for vurdering af denne kunst end for kunst opstået i andre medier. Til gengæld kan der være grund til at adskille videoprogrammer, der produceres som led i eller er resultat af en kunstnerisk proces fra programmer, der udelukkende produceres med den almindelige TV-konsumtion for øje.

Videomediet deler grundlæggende vilkår med TV-mediet, og TV har påvirket os således, at vi tror og reagerer på det, vi ser, som var det en sand rekonstruktion af det udsnit af virkeligheden, som vi mener, et givet TV-billede henviser til. Men vi ved samtidig - eller vi har muligheden for at vide - at der kan være gode grunde til at glemme, at intet kunne være anderledes end virkeligheden, end den lysende skærm vi betragter.

Ligesom et maleri forbliver et maleri, uanset hvilket motiv der er malet, forbliver et videobillede et videobillede, et lysende signal på en skærm, en skygge af stof, et aftryk i lys af noget som findes eller har været. Noget som er adskilt fra kroppen, et tegn på virkelighed, støbt i tid og lys, et visuelt ekko.

Ane Mette Ruge





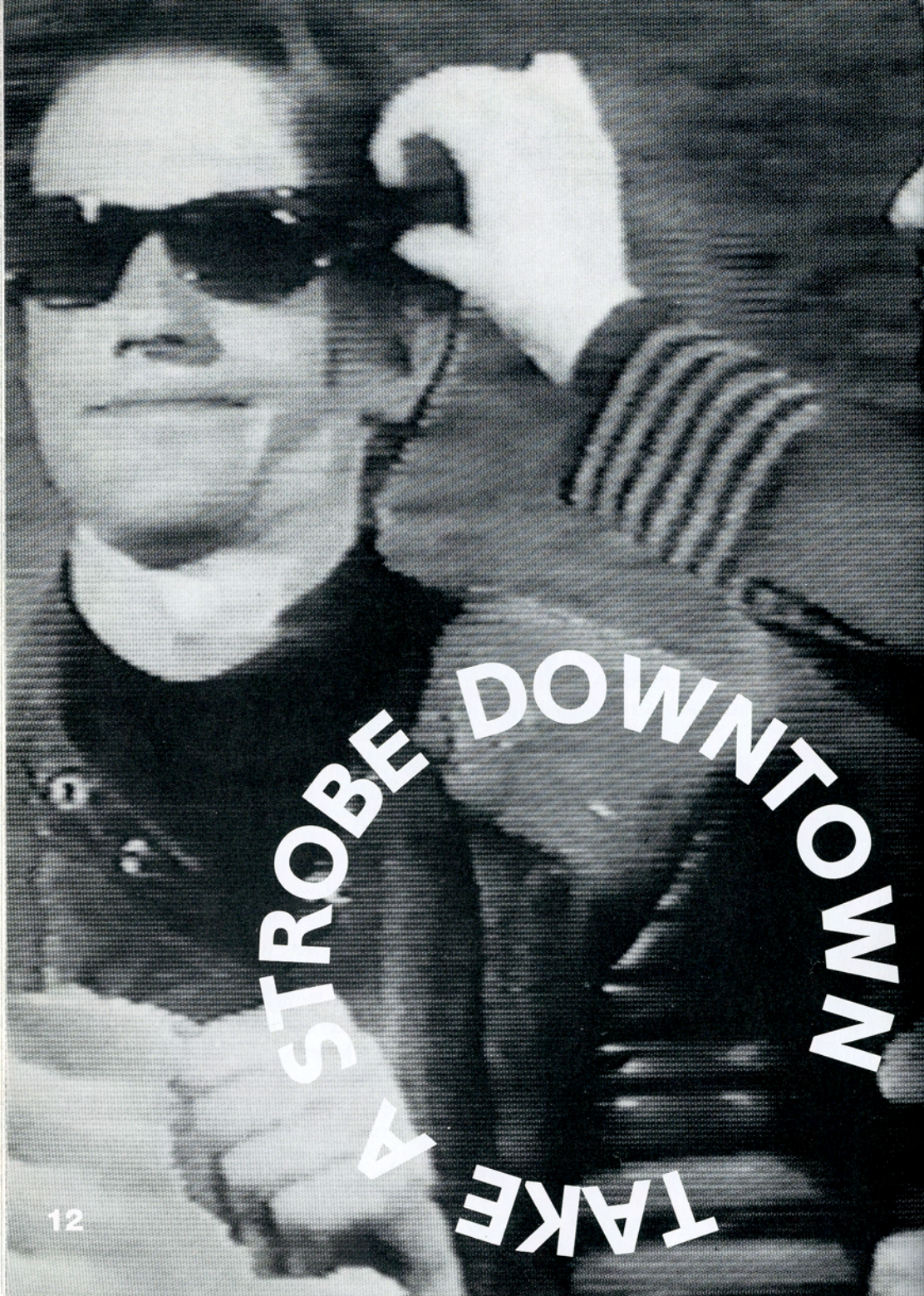
ELASTIC PARTY

I mit eget arbejde med video er der især ét aspekt ved mediet, som optager mig: dets mulighed for at afsløre nye sider ved virkelighedens fænomener, samtidig med at det lægger en distance til disse. En håndbevægelse, der for det blotte øje virker aggressiv, gøres af videoen tøvende, søgende - og i samme øjeblik drager videoen opmærksomheden hos tilskueren mod sig selv - mod det simple faktum, at dette blot er billeder. I denne spænding findes en intensitet og en skønhed, som bliver ved med at optage mig.

I "Elastic Party" bruges videoens dobbelthed - altså afsløringen og tilsløringen - som et formelt greb. Videoen "handler om" indfaldet; den rå, skøre tanke, der slår ned i os, og som sandsynligvis er vor mest velbevarede hemmelighed - til hvem fortæller vi om de nonsens-rim, vi finder på eller de billeder, der i korte glimt overtager virkelighedens arena? Indfaldet repræsenterer det mangfoldige - det, der undslipper kategorierne. "Elastic Party" er et forsøg på at pege på mangfoldigheden v.h.a. indfaldet - en række stemningstableau'er, som alle indeholder en slags tilfældighed, og som derfor forhåbentlig giver tilskueren anledning til at tænke; "jamen, hvorfor så ikke sådan" og fortsætte indfaldsrækken i videoen med sin egen.

Gennem ret lang tid skrev jeg en masse af mine egne indfald ned. Efterhånden som jeg blev mere og mere optaget af projektet, begyndte jeg at konstruere indfald - også for ikke at gøre videoen for lukket privat. Ud af måske 20-30 "indfald" eller episoder valgte jeg 7 ud for deres stemningsmæssige kvalitet og deres indbyrdes relationer - absurd, uhyggeligt, morsomt osv. Rammen er kvinden, der løber - hun er en slags personificeret løssluppen tanke - et indfald i kød og blod og en tanke, der tæmmes. Alle "indfald" er blevet televiserede i erkendelsen af, at de intet har at gøre med ubevidste hurtige tanker længere - at lave video er jo en lang, møjsommelig og helt bevidst proces.

Vibeke Vogel



Når jeg laver videoer, prøver jeg at genskabe billeder og stemninger, jeg har oplevet meget intenst enten i den ydre virkelighed eller i en indre virkelighed (f.eks. drømme). Mit grundmateriale består af detaljer fra naturen (streger i barken, bladenes strukturer osv.), fra byerne (husmure, gadeskilte, brosten...) eller fra ansigter og hænder. Med kameraet samler jeg materiale fra et makrounivers, og ud fra dette materiale prøver jeg at skabe digte, videodigte.

I min første video "*Parykkernes dans*" var temaet tiden og alderdommen, og i mine seneste videoer (der er samlet i serien "*Storbyportrætter*") har jeg på eksperimentel vis portrætteret mennesker, der lever i storbyer (Leningrad, Øst- og Vestberlin, London) på en sådan måde, at de forskellige storbyers arkitektur og æstetik bruges til at beskrive de mennesker, der bor i byen.

Jeg bruger altid videomediets muligheder for at forvrænge de billeder, jeg har optaget. Jeg kan f.eks. vælge at lave om på farverne for at forstærke en specifik farvestemning eller gøre personernes bevægelser mere kantede (en såkaldt "strobeffekt") for at gøre hændelserne mere drømme- eller erindringsagtige.

"*Take a Strobe Downtown*" er nok den mest videoeksperimenterende video, jeg har lavet. Den ligner slet ikke mine andre videoer, den er slet ikke så billedlyrisk, men mere direkte og påtrængende. Den er heller ikke planlagt efter nogle som helst billeder inden i mit hoved. Nej, den er skabt på stedet gennem improvisation. Jeg og min medinstruktør Søren Laursen satte os ned en nat foran et kamera og gik igang med at improvisere, hvorefter vi blandede vores skuespil med diverse videoeffekter.

Til billedmaterialet brugte vi næroptagelser af hektiske hænder, af møtrikker og af tandbørster. Resultatet er, at der hele tiden er 4 videoflader oven på hinanden, og midt i alle disse flader sidder vi og mimer en biltur.

Billedfladerne kommer da både til at ligne et surrealistisk landskab, hvorigennem vi kører, samtidigt med at billederne bruges til at karakterisere de to personers indre univers. Lydsiden forstærker et absurd indtryk, idet den udelukkende består af smaskende grise, kaglende høns, tikkende ure, skudsalver og larmende maskiner.

Både skuespil og lydside danner tilsammen en tidscyklus fra dag til nat til næste morgen. Et langt døgn på en endeløs motorvej.

Kassandra Wellendorf

NOT ANT

er et
portræt af
en kvinde-
krop

"Not Ant" er et studie af linier i bevægelse, af lys og skygge, af primærfarvernes samspil, af et legemes former.

"Not Ant" er et studie i redigering, hvor klippene er tilstræbt balance under hensyn til liniernes og fladernes placering, farve, vægt og bevægelsesretning.

"Not Ant" er et studie i musikkens betydning for opfattelsen af motivet.

Til illustration af klippearbejdet viser jeg her et udsnit af klippeboardet:

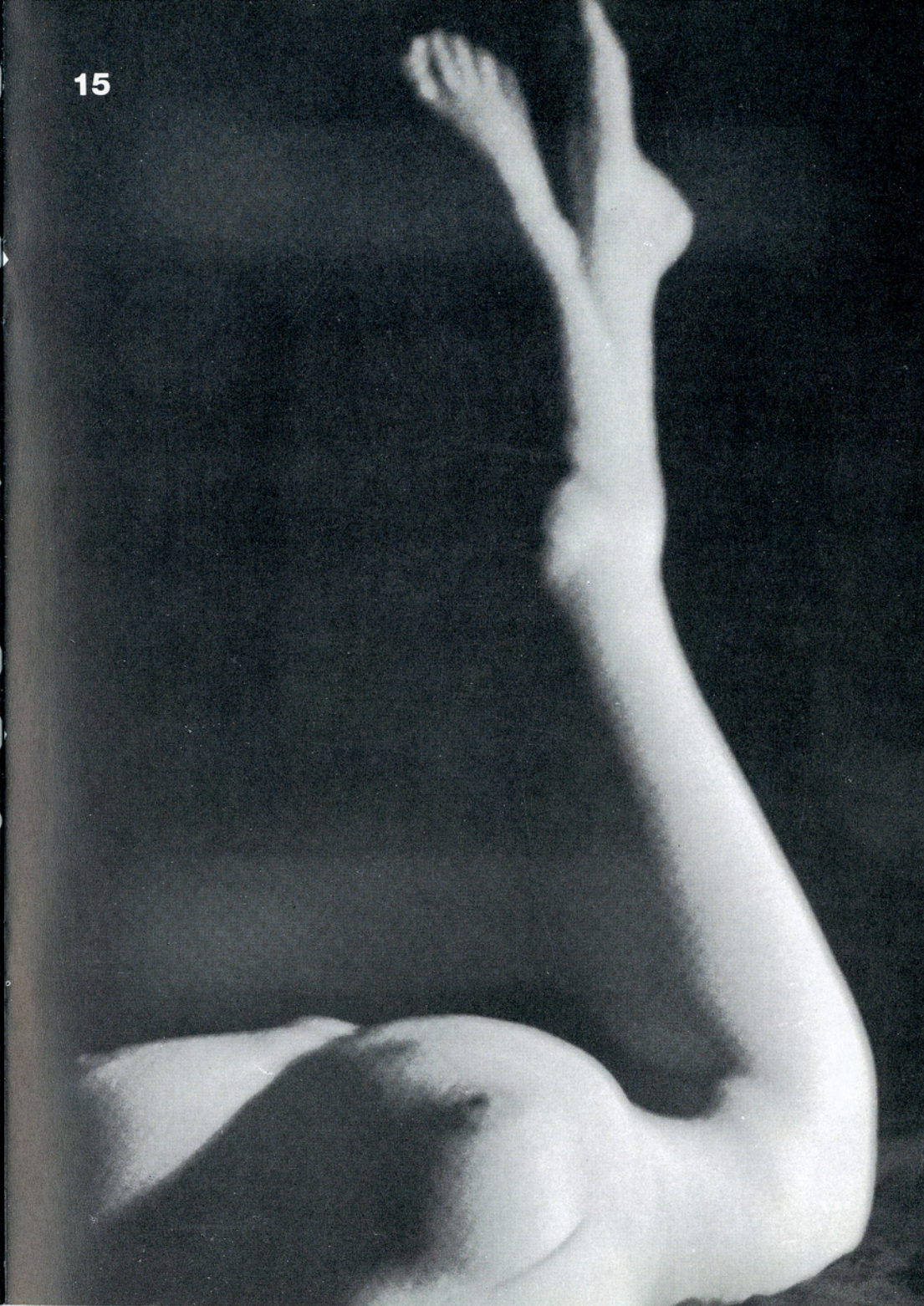
330-336	Grøn	Navle	Nedad	4'44	Berio, Sinfonia
960-1018	Blå	Nakke	Nedad	4'00	Mozart, Requiem
431-446	S/H	Side	Nedad	7'14	Bach, Kunst der Fuge
623-634	Blå	Numse	Højre	9'11	Strauss, Zarathustra
840-851	Rød	Hår	Nedad	1'12	Poulenc, Sonata
1848-1900	S/H	Køn	Venstre	3'12	Poulenc, Sonata
1835-1845	S/H	Side	Højre	7'14	Stockhausen, Jahreslauf
2112-2120	Rød	Bryst	Højre	8'06	Palestrina, Credo
730-802	Blå	Øre	Opad	5'00	Wagner, Tannhäuser
1946-2001	Rød	Fod	Venstre	1'02	Cage, Changes

Jeg har i denne, såvel som i tidligere videoer, været draget af tanken om "det rene syn". Det syn, der kun opfatter i lys og struktur. Det syn, der i en slags hyp erobjektivitet er unddraget den subjektive farvning af det sete. Et syn, som jeg forestiller mig Myren måtte have.

Med subjektsynet ser vi en blå bil. Med myresynet en rent geometrisk figur i farven blå.

Dette var mit udgangspunkt for arbejdet med denne video. Videoen skulle da også egentlig have heddet "Ant-Vision", men den titel ændrede jeg undervejs til "Not Ant" - jeg er faktisk ikke en myre...

Pablo Llambias





LILLE SKAT GODNAT

"Godnat lille skat" er en godnat video, som er god at sætte i videomaskinen, lige før man skal sove, man vil derved sandsynligvis få nogle behagelige drømme. Den er også god midt på dagen i forbindelse med en lille lur. Den kan evt. bruges som ren eskapisme helt isoleret og for sig selv.

Iøvrigt synes jeg, at videomediet er et dejligt medie at arbejde med. Det er smukt, det er direkte, man kan prøve sig frem i én uendelighed og aflæse resultaterne med det samme. Videobilledet er fladt som er pandekage, og det er en god ting i billedillusionens verden. Video er et godt medie at fortælle historier med. Video kan også have en enerverende attitude ligesom en emhættes summen, videobilledet er et væsen, som skal stryges med hårene, medmindre man ønsker kaos.

"Godnat lille skat" er oprindeligt lavet som godnat-billede til Danmarks Radio. De har produceret den, men aldrig vist den, det er jo noget underligt noget, men nu er den kommet med i denne pakke og er iøvrigt blevet vist hist og pist og alle vegne, bare ikke dér, hvor den er lavet til.

"Godnat lille skat" består som udgangspunkt af en ur-godnat-sang, jeg har derefter tilføjet sangen billeder, som skal dække bredt og associerende sådan, at enhver kan forstå den, sandsynligvis på sin helt egen måde.

Pernelle Maegaard

Elastic Party

Danske videoeksperimenter 1

38 min. Danmark, 1989 (antologi)

Video nr. VXX-033

Decimalnr. sp-e

Dyb sne

2 min. Danmark, 1986

Af Trine Vester. Musik: Charlie Chaplin og Bernard Herman. Produceret med støtte fra Danmarks Radios båndværksted.

Selbstbildnis

5 min. Danmark, 1986

Af Thomas Hjelm. Producer: Hjelm Production. Musik: Art of Noice.

Cast

6 min. Danmark, 1987

Af Ane Mette Ruge. Musik: Jan Goorissen.

Elastic Party

9 min. Danmark, 1988

Af Vibeke Vogel. Fotografi: Erik Norsker. Redigering: Henrik Ibsen. Musik: Kai Bojsen Møller og Jesper Siberg. Hit Flop. Produceret med støtte fra Det danske Filmværksted.

Take a Strobe Downtown

5 min. Danmark, 1988

Af Cassandra Wellendorf og Søren Laursen. Produceret med støtte fra Det danske Videoværksted.

Not Ant

7 min. Danmark, 1987

Af Pablo Llambias. Producer: Pablo Llambias, Ant Vision. Skuespillere: Maj Westberg. Produceret med støtte fra Det danske Videoværksted.

Godnat lille skat

2 min. Danmark, 1986

Af Pernelle Maegaard. Produceret med støtte fra TV-Båndværkstedet.

Udgivet af Statens Filmcentral, 1990.

Sats: Andreas Steinmann.

Layout: Kjeld Brandt.

Tryk: Haugaard Grafisk.